

Pismo

OB ZAČETKU KATEHETSKEGA LETA

KATEHEZA V NAŠEM ZGODOVINSKEM TRENUTKU

»Velikokrat in na veliko načinov je Bog nekoč govoril,« pravi Pismo Hebrejcem (1,1). Nekoč po prerokih, potem po Sinu in danes ...?

Stara krščanska molitev iz 14. stoletja pravi: »Danes Kristus nima svojih rok, ima samo naše roke, da z njimi dela; Kristus nima svojih nog, ima samo naše noge, da človeštvo vodi k Bogu; Kristus nima svojih ustnic, ima samo naše ustnice, da ljudem oznanja Božje kraljestvo; Kristus potrebuje našo pomoč, da človeštvu stoji ob strani. Mi smo edino Sveto pismo, ki ga ljudje še berejo. Mi smo zadnje Božje sporočilo, ki ga pišemo s svojimi dejanji. In če je naša pisava nečitljiva? In če so naše roke zaposlene z drugimi stvarmi? In če naše noge stopajo na kriva pota? In če naše ustnice govorijo lažnive besede? Ne moremo služiti Kristusu, ne da bi hodili za njim.«

Lahko bi nadaljevali: tudi v Cerkvi na Slovenskem Kristus nima drugih oznanjevalcev, kot so naši krščanski starši, duhovniki, kateheti, katehistinje in katehisti. »Način (pa), kako oblikujemo svoje odnose, kako delamo in kakšno ustanovo imamo, izraža naše temeljne vrednote in ne nazadnje raste iz tega, kar napolnjuje naše srce« (*Magnifica humanitas*, 130).

Zavedamo se, da tudi v »najtemnejši noči Gospod prebuja može in žene, ki ne obupajo, temveč vztrajajo v dobrem: ljudi, ki ščitijo najšibkejše in odpirajo poti sprave« (*Magnifica humanitas*, 211).

Upam si trditi, da ste prav vi, dragi kateheti, katehistinje in katehisti, v slovenski družbi poklicani, da negujete odnose, odpirate poti sprave in gradite boljšo družbo. V času, ko umetna inteligenca nadomešča človekovo delo in daje možnosti hitrejšemu napredku, je Cerkev tista, ki bo dala prostor pogovoru, srečevanjem, izmenjavi mnenj; poklicana je, da je tisti prostor, kjer ni strahu pred različnostjo in kjer se lahko oblikujejo odnosi.

Papež Leon XIV. pravi: »Dialog je vsakdanja razsežnost človeškega življenja in ne zadeva le odnosov med državami. Gre za to, da si privzgojimo držo, ki zna graditi vezi bratstva – vezi, stkane iz poslušanja, iskrenih pogledov, podarjenega časa in celo časa, ki ga preprosto preživimo skupaj. Kajti če izkusimo resnično srečanje z drugim, drugačnim, s tujcem, migrantom, si je vojno veliko težje sploh predstavljati« (*Magnifica humanitas*, 220).

Vabim vas, da kateheza vedno bolj raste v srečanja med katehetom in katehiziranci, med katehiziranci samimi in Gospodom, ki vse presega. Naj bodo katehetska srečanja v novem katehetskem letu v prvi vrsti namenjena gradnji odnosov in utemeljevanju tiste ljubezni, po kateri bo »svet spoznal, da smo Božji otroci« (1 Jn 3,1). Bodimo pogumni oznanjevalci in pričevalci Njega, ki nas je poklical v svojo službo, nam po krstu in drugih zakramentih podaril svojega Svetega Duha modrosti, umnosti, vednosti, moči ...

Staršem naših katehizirancev sporočimo, da smo jim poslani v oporo za izpolnjevanje tiste obljube, ki so jo dali pri krstu svojih otrok, in ta je, da bodo poskrbeli za njihovo in svojo versko vzgojo. Bodimo jim opora in ne spotika, bodimo jim zavetje in ne vihar, naj bo naša pisava, ki jo pišemo v življenja naših katehizirancev, čitljiva in berljiva.

Vabim vas, da v tem našem zahtevnem in včasih kaotičnem času živimo po navodilu sv. Ignacija Antiohijskega, ki je Efežanom pisal: »Ne ljubite ničesar, razen Boga samega. Tudi za vse druge ljudi molite. Obstaja upanje, da se bodo spreobrnili, da dosežejo Boga. Dovolite jim torej, da se učijo iz vaših del.«

Pri vsem vašem delu in oznanjevanju naj vas, po priprošnji preblazene Gospe dobrega sveta, spremlja Božji blagoslov.

Msgr. Alojzij Cvikel DJ, mariborski nadškof metropolit in predsednik SKU